

LA TUIES

—A veure quan s'acabarà, això de què cada dia et vegin acompanyada d'algun amic meu diferent.

—Noi, si tens uns coneguts tant lleigs, no és pas culpa meva!

DIARIO SEMANAL PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede.

Rufasta conoce el paño, haciendo el juicio del año.

Se acerca el mil novecientos y a paso inseguro y débil. ¡El pobre es tan pequeñito!

Su buen papá, el ventiseis de diñarla está ya a punto pocos pasos le separan de estar de la tumba junto.

Fué tan malito en verdad que ingrato recuerdo deja pues no habrá ningún lector que no tenga alguna queja. Trajo un calor asfixiante y un frío descomunal las subsistencias subieron y en cambio, bajó el jornal.

Los cómicos fueron malos sin contar que los autores esta vez nos resultaron un poquitillo peores. En los conciertos y danzas no volvió a haber alegría y si uno iba al Paralelo al momento se ensupía. Las amas de las pensiones en donde hay niñas amables, se volvieron más morruudas más hurañas e intratables. Los mozos de los hoteles exigieron más propina y lo mismo las cocotas que te esperan en la esquina.

Siguió haciendo en "La Vanguardia" los fondos Sánchez Pastor y pasando muchas furcias por estrellas de esplendor. No se acabó la Reforma y las líneas de tranvías aumentaron las tarifas, aun siendo peores las vías. Los futbolistas de empena unas pepas resultaron y en multitud de ocasiones ¡hay que ver cómo quedaron!

Si el año que ahora se [acuesta lleva iguales intenciones, nos vamos a marchar todos corriendo a Casa Tapones. Como suba la minestra y sigan los pisos caros, y al "Edén" y al "Pompeya" los cabritos se hagan ramos, y tengan más pretensiones las mujeres de postín, y sólo salgan maletas a lucirse en el torín el año mil novecientos veintisiete dejará un recuerdo tan malito como el que ahora acabará. Suerte tendrán a lo menos de LA TUIES los lectores, que ésta seguirá sirviendo a sus favorecedores. No aumentará la tarifa ni acortará las raciones, y sus géneros tendrán las mejores condiciones. Rufasta y sus compañeros con celo y con interés os trabajarán el suro al derecho y al revés para que riáis un rato cada golpe que salgamos, lo mismo los dependientes que los que hacen de amos.

Hay que ser siempre templado y tirando de la rifa, y en los pesares hacerse filósofo, una tila.

Lector, si estás ensopido, te buscas una menor, y si eres del otro sexo, busca un galanteador. Estad los dos bien juntos y solos si puede ser y pasaréis bien contentos el año que va a nacer.

RUFASTA
colaborador del Almanaque del Zaragozano.

NOTICIAS DE TODO ARREO

La nevada que cayó el día de Navidad en nuestra capital fué una cosa como se ven pocas.

Figúrense ustedes que en la calle de Pelayo llegó a haber dos centímetros de nieve.

Y miren, en la Plaza de Cataluña, que está a pocos pasos, había dos Metros.

Este año, en la feria de volátiles ha habido mucha desanimación.

Sobre todo, los capones se han quedado casi todos para vender. Las amas de casa no los querían a ningún precio.

Y es que la gente ya está cansada de estos animales.

En cambio, en las pastelerías se cansaron de vender barquillos. Y se comprende.

Los barquillos, en la lengua de Xenius cuando era joven, se llaman "neules".

(No vayan a ver nuestros lectores en estas líneas ninguna alusión a los peñistas del Ateneo.)

El día de Navidad, a una elegantísima señorita que estaba bailando en un aristocrático hotel, la birlaron un bolso con joyas de gran valor.

En dicho hotel, por cierto, hay un rótulo que dice: "Reservado el derecho de admisión".

Ha sido recuperado el diamante "Grand Condé". Estaba oculto dentro de una manzana.

Las manzanas, desde luengo tiempo (Don Manuel, no va para usted), han sido causa de grandes catástrofes.

Y en una manzana caben, no solo diamantes, sino otras cosas mucho

más gordas.
Referencias: la Chelito.

El día de Navidad, a un conocido prócer de la aristocracia del estampado le entraron los ladrones en casa en ocasión en que se hallaba fuera y le robaron un abrigo de pieles, valorado en 4.000 pesetas.

Los ladrones pensaron sin duda que dar ropa al desnudo, y más ahora que hace tanto frío, es una obra de caridad.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de
JOY-JOY
El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE

ESPANYOL

Exit colosal
LA PUNTAIRE
EDEN
Conde del Asalto, 12
LAS MIL Y UNA NOCHES
Dancing
De seis tarde a tres madrugada

Tarde y noche:
El éxito del día
Lo que nunca se vió
El maravilloso espectáculo de las
— 12 PRECIOSAS —
— INGLESA —
y las etoiles americanas
GARSON Y DIETRICH
A las doce noche y una y media de la madrugada

Redacció i Adinistració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

L'estètica i la higiene

EL batlle d'Almendralejo volia que les dones s'allarguessin les faldilles i portessin els cabells de pam i mig.

Però els regidors varen dir que no, i l'home s'ha venjat oferint un premi a la noia que dugui el cabell i les faldilles més llargues.

Algú va fer notar al batlle d'Almendralejo que la moda de les faldilles llargues és una cosa magnífica per a recollir la pols i els miasmes del carrer, i que la moda del cabell curt és el "sursum" — com diria en Pich—, de la netedat.

—Sí, sí... diga usted lo que quiera — diuen que va respondre el batlle d'Almendralejo —. Pero, en mis tiempos, no se hubiese consentido tal falta de recato...

—I la higiene? I l'estètica? — insistí el seu contrincant.

I el bon batlle, molt seriós, va respondre:

—En mis tiempos no se hablaba nunca de cupletistas entre la gente honesta...

El pacte de la fam

JA es deuen vostès haver assabentat de ço que ha dit una personalitat religiosa espanyola: que cal vetllar per la religió i la moral, i negar tota cooperació a les persones i empreses que fan publicacions galants. De manera que, no tant sols no s'han de llegir, ni deixar vendre, sinó que els linotipistes s'han de negar a compóndre-les, els gravadors a fer-hi els gravats, el caixistes a compaginar-les, els maquinistes a tirar-les, les enquadradores a enquadrar-les... i els anunciants a donar-los-hi anuncis.

Es a dir: que en aquesta època de llibertat, on fins els jueus poden retornar a la seva pàtria, cal declarar el pacte de la fam a tota publicació que no sigui del gust de la gent de sotana.

Bé. Comencem per una cosa. Què és pornografia?

El clero ens respondrà de seguida que ells tenen prou criteri per a definir-ho.

Però, com que en aquest món tothom té dret a cercar el defensor que li convé, què els hi sembla si anéssim a demanar l'opinió de tot aixó al general Calles?

La crisi de la premsa xica

LA premsa xica són els diaris de canalla, que en aquests darrers temps ha sofert una baixa en el tiratge que fa fredat.

Els editors d'aquesta mena de publicacions, es tornen ximpls, fan reformes, introdueixen millores; però la venda segueix baixant.

—Això és que la canalla només llegeix els diaris que parlen de fútbol! — diu la gent.

No, senyors. No és això. La baixa de la venda en aquesta mena de premsa, és la crisi del music-hall. Tal com sona. Les noies dels foiers, que totes, en el fons, són un xic criatures, compraven totes el "Patufet", el "Pierrot" i el "Pulgarcito"...

I ara, pobretes, com que no es guanyen la vida, han de guardar-se els centimets per a comprar-se sopar.

L'Hortolà de Sant Boi

ANECDOTA HISTORICA

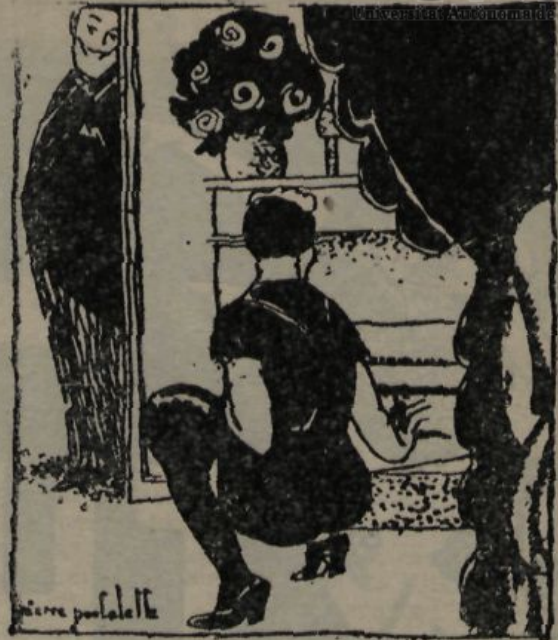
EL regent de Lluís XV, durant la minoritat d'aquest, era un home molt amant de les paraules de doble sentit i de contar històries picantes, que feien enrojolar les seves cortisanes. Era un sibarita de la contalla. Es diu que moltes voltes, enlloc de demanar certes coses a les cortisanes joves innocentes, les portava en un recó propici, i molt baix, molt baix, els hi contava a cau d'orella algun conte galant i sols de veure com les seves galtones es tornaven vermelles com les roselles, el regent quedava tranquil i satisfet, com si ella li hagués atorgat els més íntims favors.

Un dia, va apropàr-se-li un dels seus cortisans, home de costums un xic afeminades, i li preguntà:

—Es cert, duc, que vos veuriu amb bons ulls que jo em casés amb la marquesseta de Pom d'or.

—Efectivament, comte, seria molt del meu grat veure realitzada aquesta boda.

Com ja haureu comprés, la marquesseta de Pom d'or era una "afavorida" del duc d'Orleans, el picardiós regent, i una volta satisfets els seus desitjos, procurava endossar-la a algun dels seus incondicionals de la cort.

—Cregui, senyoret, que per més que busco, no ho trobo...

—Bé, si vols, ja t'ho buscaré jo.

—I voleu dir, Sir, que serà feliça, la marquesseta? — insistí el cortisà, amb la veu atiplada que el caracteritzava.

I el duc, posant-li la mà damunt de l'espatlla:

—No vos hi amoïneu, comte; vos, caseu-vos, i no dubteu que "hi farem tot el que podrem" per a què ho siga.

F. i K, Melà

TENIA RAO!

L'ENRIC i la seva senyora, la gràcil Engracieta, estan sempre com gat i gos.

L'altre dia, l'Enric estava que no se'l podia agafar per cap costat. Havia pagat una factura de la modista que pujava unes dues centes pessetes, i més enfutismat que un "corrido" quan se li escapa una menor, es dirigí a trobar a la seva dona.

—Anxò és una indecència! Ja no es pot aguantar més!... Cada dia haig de pagar comptes que no sé d'on surten!... M'estàs arruinant!...

L'Engracieta, empipada, se'l quedà mirant provocativament.

—I què? — va dir-li amb tota tranquil·litat —. Es que per casualitat no comptes les pessetes que estalvies cada nit, des de que et vas casar?

L'Enric va plegar veles i se'n va anar més escorregut que un gat escaldat.

Baldufí

—Indecenta! Estar en camisa davant del senyoret!

—Mirí, fa una hora que li dic, però no hi ha manera de fer-li treure...

UNA DESGRACIA, MAI NO VE SOLA

EL senyor Piulacs es passeja com un gos rabios Rambla amunt i Rambla avall. Són les dues del matí i sembla que no té pas ganes de tornar encara a casa.

—I doncs, Piulacs? — féu el seu amic Barbosa deturant-lo —. Què fas per aquí, a aquestes hores? Un home casat com tu, no té dret a retirar tant tard...

—Home, qualsevol es creuria que tu ets solter!

—Bé, jo és diferent, ja sabs que jo sempre he tingut el vici de tancar la Rambla, mentres que tu, un home de costums morigerades, amant de l'esposa...

Amb una mirada, el senyor Piulacs va deturar en sec el discurs del seu amic.

—I ara, noi, per què em mires així? — va fer en Barbosa, tot esverat.

—La meva esposa... la meva esposa... Que no ho sabs, que em va fugir?

—Home, no ho sabia. Dispensa. Creu que em sap greu haver-te-la anomenat en aquest moment, però... vols que et digui una cosa, amic Piulacs?

—Digues.

—Em promets que no t'enfadaràs?

—No, home, no, parla!

—Doncs, trobo que encara hauries d'estar-ne content, perquè la teva senyora no era gaire formosa, que diguéssim...

—Si no és de què fugís, que em queixo! Es que ha tornat, comprens? Es que ha tornat!...

Guillem de Pressa

DAVANT DEL JUTGE

PER declarar en un procés de faltes a la moral, entra a la sala una menuda d'uns vuit anys.

—A veure, maca — fa el secretari per animar-la, perquè la criatura està tota esverada — respon a les preguntes que et farà aquest senyor.

I el jutge, des del seu sitial, comença l'interrogatori.

—Com te dius, maca?

—Lluiseta.

—I què més?

—Oh! — fa la menuda, arrojant les espatlles.

—A veure, a veure. Qui és, el teu papà?

—No en tinc. No n'he tingut mai.

—Pobreta, sí que ets de plànyer! I la teva mare, qui és?

—Tampoc n'he tingut mai!

—Com s'enten? — crida el jutge empipat —. Que no has tingut mai mare?

—Altra vegada quartos? Que et penses que sóc una mina, jo?

—Tant com una mina, no, però una mineta...

UN HOME GENTIL

—Miri, com que la senyoreta està de visita, si vol la lligiré jo, i podrem despatxar nosaltres l'assumpte.

—No, senyor: diu que la tieta em va comprar quan encara era soltera...

Ben And Hins

NO VAL A DORMIR!...

SON les dotze de la nit. La senyora Maria es desperta tota esverada, i en veu baixa diu al seu marit:

—Ramon, Ramon! Desperta't! Al quarto de la criada hi ha un home! Jo els sento com enraonen! I ella suspira i diu unes coses...

El senyor Ramon, mig adormit:

—Sempre m'ho havia pensat, que aquesta xicota m'enredava amb un altre...

Jo no sé si vosaltres la vareu sentir, però podeu ben creure que la bofetada que va clavar la senyora Maria al seu marit, no era una bofetada, era una ovació de quefe de claque.

K. K. Huet

LA Ramoneta i la Carmeta, es troben després del viatge de núvis de la primera. Petons, abraçades i tot allò que es fan elles amb elles.

—I doncs, Ramoneta, com te va amb el teu marit?

—Ai, molt bé... Aviat... si Déu vol...

Efectivament, la Carmeta nota que la seva amiga està bon xic arrodonida de cintura per avall.

Més petons, més abraçades i més carícies innocents.

—Et felicito, et felicito, Ramoneta. I què voldries que fos, un nen o una nena?

—A mi, m'agradaria una nena...

—I al teu marit?

—Oh, és molt bon xicot, en Joan. Figura't que la primera nit em va dir: mira, noia, fes el que vulguis, saps?, a gust teu, perquè jo, el que vull és que estiguis contenta...

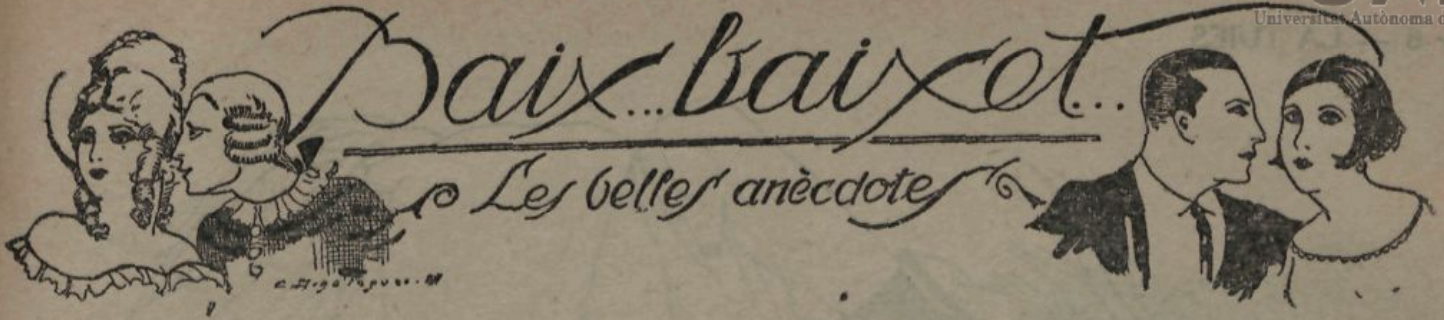
Fly Candor

—No faig més que pensar en vostè, cregui'm. Fa tres dies que no dormo!

—I doncs, què hi fa, al llit?

—Ja li he dit: pensar amb vostè i anar tirant...

IDILI

ELLA era milionària. Ell era marquès. Els milions i el marquesat es varen casar. Un bell maridatge, tanmateix! Diners i noblesa es completen meravellosament.

Varen dormir en el mateix llit, vuit dies. En la mateixa alcova, un mes. Ara, de tant en tant, dormen sota la teulada del mateix palau. L'un a Llevant, l'altre a Ponent de l'edifici.

Però s'estimen, es respecten com correspon al braç elevat a què perteneixen.

Res d'escenes violentes. Ell gasta el què vol dels milions de la seva esposa. Ella fa l'ús que creu convenient dels títols i blasons del seu marit.

El casament, ja va ésser un valor entès.

"A mi em falten diners, per "epatar" en els cabarets i music-halls" — digué el marquès.

"A mi, em falten honors per alternar en els salons aristocràtics" — digué la milionària.

I es completaren.

Ell destroça els diners amb les seves pròdigues mans.

Ella ha col·locat honors i títols sota les seves magnífiques cames i no té més que una obsessió: ensenyar a tots els nobles joves l'anagrama del seu marquesat, que porta brodat en la cara interior de les seves calcetes.

Ell té cinquanta anys, aspres com una taronja encara no madura, però endèmicament corcada, consumida.

Ella en té trenta, càlids com el sol d'agost, inquietos com un niu de formigues.

Ell està esgotat, desfet, romput. Es talment una desferra.

Ella és una llar de flames, amb retorçaments i espasmes de llenya nova. Tot cruix en el seu cos. Produeix la sensació d'una torre emmartelada, amb visions de cadell salvatge.

Avui s'han trobat en el jardí, en el silenciós jardí del seu palau.

—Oh, marquesa! — ha exclamat ell, besant-li

la destra i oferint-li el braç —. Feia ja dies que no ens vèiem!

—Cert; teniu raó, marquès. Potser un mes.

—Sou cada dia més bona i més adorable, marquesa.

—I vos, marquès, sou cada dia més gentil i més caballer. Però vos veig trist, concirós... Què vos passa, marquès? Puc fer jo quelcom per esborrar aquest enuig que posa com un núvol als vostres ulls? Suposo, marquès, que no haureu acabat encara el darrer talonari de xecs?...

—Oh, marquesa! Sou senzillament angelical! Com me plau veure-us interessar per la meua salut! Em permeteu que vos besí els llavis, marquesa?

—Per què no, marquès?

Sota els arbres dormidors, canvien un bes llarg i silencios.

Els ulls d'ell i d'ella guspireixen amb reflexes de foc-follet. Es miren intensament, fonament, plens de luxúries...

De sobte, diu ell:

—Sabeu, marquesa, que fa prop d'un mes que no heu canviat de cambra?

I ella respon:

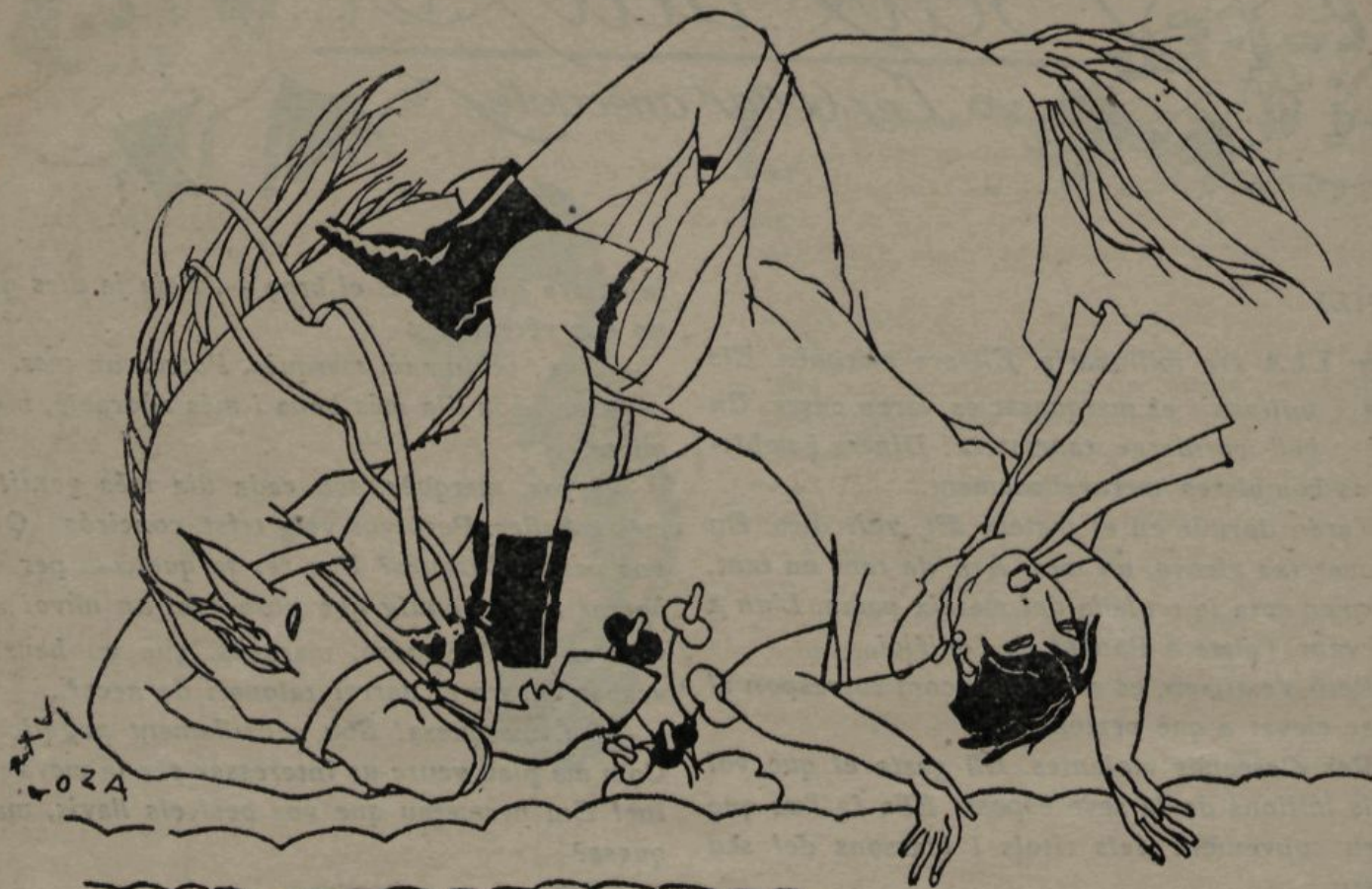
—Teniu raó, marquès, però confesseu, també, que fa més d'un mes que no m'heu presentat cap jove amic vostre...

El marquès i la fogosa marquesa es miren dolçament, tornen a besar-se i canviant una estreta de mà, mormolen a un temps:

—Comprés... comprés...

LAURA BRUNET

UNA CAIGUDA NATURAL

VANITAT DE VANITATS

POC a poquet, com si anés a esbotzar una caixa de cabals, el senyor Pelfort, de la raó social Pelfort, Rabassut i Companyia, obrí la porta del piset del carrer de Muntaner on vivia l'Isabel, la deliciosa esposa del seu tenedor de llibres.

Amb gran cura tornà a tancar, es posà la claueta a la butxaca i, de puntetes, s'adreçà cap al saló on, com de costum, el deuria estar esperant l'Isabel.

Amb gràcia infantil, com si fes puput, tregué el cap per la porta de l'habitació i un crit d'esglai sortí dels llavis de la casadeta.

—Ai, quin sust m'has donat! — exclamà, llençant un gran sospir.

—De debó, rateta? Que és que feies alguna malifeta?

—No, però em creia que era el meu marit qui entrava.

—I això, què hauria tingut que veure?

—Molt: hi han coses que "ell" no les pot saber.

—I jo?...

—Tu sí, reiet, per tu no tinc secrets, per tu el meu cor està sempre a flor de llavis.

Un petó, una abraçada, mitja tombarella i...

—I què era, què era el que feies, maca?

—M'estava mirant això... la factura de la mo-

dista que ha de venir demà. Total res: mil dues centes pessetes, però, figura't si el meu marit sabés que gasto tant en vestir... per agradar-te.

—Mil dues centes? No va ésser abans d'ahir que en vaig pagar una de vuit centes? Escolta, Isabel, fes-te càrrec...

—No, home, no: la d'abans d'ahir era de roba blanca. Per cert que em cau més bé una de les combinacions. Fixa't què esbelt em fa el cos!

Naturalment, el senyor Pelfort no va poder resistir la combinació de l'Isabel, i va esquitxar les mil dues centes.

Moments després de sortir el burgès "usurpador", entrava en funcions el tenedor de llibres, que l'Isabel va rebre omplint-lo de petons i abraçades i enlairant victoriosa les mil dues centes de l'ala.

—I a tu, com t'ha anat? — li preguntà ella.

—Sí, mira, avui hi ha hagut una diferència de caixa de cinc centes...

—Ets el rei dels tenedors de llibres!

—I tu la reina de les queridetes!

També petons, també abraçades i també la mitja tombarella de consuetud.

Després:

—Vols dir que un dia no es poden descobrir aquestes diferències de caixa?

—Potser sí; però mentres ell cregui que tu ets la meva dona i que m'adorna el front, no temis res: l'orgull de fer-me cornut el farà arribar fins als més cruents sacrificis. Que no ho veus que

UNA CAIGUDA PERILLOSA

amb aquella cara de gos xato, en sa vida hauria pogut somniar que podia vèncer un home de les meves condicions en els combats de l'amor?

—A la seva salut, doncs?

—A la seva salut!...

Paqitu París

COMENTARI ESTRAFALARI

EL vell coronel contava una vegada més, en aquella reunió de dames, els seus fets heroïcs dels combats en què havia pres part.

—Em recordo encara — explicava el vell coronel — de l'engúnia que vaig passar en el combat de Guantànamo. Figurint-se que els insurrectes ens tenien bloquejats. Jo disposava únicament d'una trentena d'homes en el fortí. Els insurrectes eren més de mil.

Estàvem irremisiblement perduts. De sobte, sento que el corneta senyala avís de què arriben reforços en socors nostre. Em giro tot esperançat i en el mateix moment em sento ferit aquí al darrera, a l'anca dreta.

La ferida era dolorosa. La bala m'havia penetrat dins de l'anca i jo sentia les engúnies de la mort. Oh, va ésser un moment terrible!

Però, sortosament, en vaig sortir bé, i tot es va

reduir a què des de llavors, vaig tenir dos forats enlloc d'un.

No cal aclarir el color de què es varen tornar les dames oïents en sentir la grollera expressió del coronel. Però aquest, en adonar-se'n, s'apressà a dir:

—He d'advertir, que feia poc havia rebut una altra ferida a l'anca esquerra!...

Guillem de Pressa

UNA COMPENSACIO

LA Lily, no ens referim a la Lily Damita, aquesta estupenda "star" que ha aixecat els... cors de tots els ciutadans aficionats al cine, ens referim senzillament a la telonera del "Royal" que fa mig any té retirada un banquer i que està a cor què vols cor què desitjes en la seva gàvia daurada.

Aquest dia la va anar a visitar la Fufú, una altra telonera del "Royal", que encara no ha pogut emancipar-se.

—I doncs, nena; com te va, com te va, amb el teu protector?

—Sí, mira, anem tirant. Sempre està malalt, mai no pot estar per mi, però, afortunadament, cada dia venen dos o tres amics seus a veure'l...

Pirandó

—Digues a n'aquest cobrador que avui no tinc diners, però si vol, que passi, que ja ho arreglarem

UN SOL AMOR

N'Hi havia fet tantes, la Carmeta a n'en Jaume, que aquest, un dia, empipat, va agafar el tren, la va acompanyar a casa dels seus sogres i els hi va dir:

—Mirin, estimats papàs, la Carmeta és una bona noia, no hi ha que negar-ho, però jo no la puc suportar ni un minut més a casa meva.

—I ara, Jaume! — interrompé amb vivesa el sogre —. Què ha fet, la noia, perquè tu parli's aixís?

—Senzillament: és una gata calenta, que li agraden tots. Un dia la trobo de cara al sostre amb el dependent de la merceria, un altre, muntada a cavall dels genolls de l'adroguer, més tard, jugant a fet amb el fill del porter, i darrerament... fins amb el carboner, que és un xicot més lleig que un dia de pagament, s'entretenia jugant al cau.

—Carmeta! — cridà l'auster sogre, mirant-se fit a fit la seva filla.

Però com que aquesta va abaixar els ulls tota avergonyida, el pare compregué que en Jaume tenia raó, i no tingué més remei que carregar altra vegada amb el mort de la filla.

—Res, noi, paciència! — li digué amb aire tristat —. Amb una cosa o altra havia d'assemblar-se a sa mare!..

Es veritat, xiquets, que aixó que acabo de contar-vos, és la cosa més vulgar del món i que quasi, quasi, tindriau dret a exigir que vos tornessin els quinze cèntims, però, espereu-vos, fillets, que ara ve el bó.

Figureu-vos que un mes després d'aquesta escena, en Jaume va rebre un telegrama del seu sogre, que deia textualment:

"Carmeta moribonda. Vina de seguida."

En Jaume, que al cap i a la fi era un xicot de bons sentiments, va agafar el primer tren i, una volta enfront de la seva dona, aquesta li va dir, tota groga i ullerosa:

—Jaumet, Jaumet meu: he enviat a cercar-te, per confiar-te un secret en aquesta hora tan trista.

En Jaume escoltava emocionat.

—Digues, Carmeta, digues — respongué carinyós.

—Doncs, el meu secret, Jaume, és que, malgrat tot, jo només t'he estimat a n'a tu, en aquest món!..

"Bueno". Voleu creure que el banau d'en Jaume la va perdonar, que ella no es va morir, que varen tornar a viure junts i que no varen ésser més felïços ni més desgraciats que un altre matrimoni qualsevol?

Un ganxeta

—Quin vestit et sembla que em posi, avui: el de ball o el d'anar al cine?

—El que vulguis: també ens els haurem de treure...

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fóra de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpat!

LA CASADA PREVISORA

DONYA Amàlia coneix a fons al seu marit, i sap que ella no és prou per tenir-lo content i satisfet. Ella, prou fa tot el què pot per trobar nous incentius que el puguin satisfer, però l'home, encara que estima molt a la seva muller, s'avorreix sobiranament.

—Sempre perdiu!... — exclama ell mateix per sincerar-se de les petites infidelitats de què fa víctima a donya Amàlia.

Però aquesta és una dona que sap fer-se càrrec de les coses, i reforça el servei de la casa amb una minyoneta que per referències està enterada de què és un xic de la mànega ampla.

Tot marxa com una seda. La minyona i el senyor s'entenen i donya Amàlia està tranquil·la, perquè així el seu marit no buscarà a fora ço que a casa seva pot trobar.

Una nit, el senyor ha de sortir.

—Tornaré aviat, sents, Amàlia? — diu a la seva senyora —. Tinc una junta al Foment...

I en sortir, dissimuladament, tira un paperet en el quarto de la minyona.

En anar a dormir, la criada troba el paper i el llegeix amb gran interès.

"Avui no m'esperis, la senyora sospitaria. Demà hi tornarem, reineta."

En anar a cremar el paperet, un crit d'esglai surt dels seus llavis: dreta, darrera seu, la senyora

s'ha enterat de tot i quan la minyona espera el natural daltabaix, donya Amàlia li pregunta amb gran carinyo:

—Vols dir, Carmeta, que el senyor no "ens" enganya?...

K. M. A. Sutra

EL MAL AMIC

EN Regordosa, en entrar al despatx del seu amic Recasens, semblava talment que entrés en capella.

—Què et pasa, Regordosa? — li va preguntar, tot esverat, en Recasens, en veure'l amb aquella cara de prunes agres.

—Ai, amic meu! El món és una mentida! Ja no existeix l'amistat! Tot és fals! L'un es menjaria el fetge de l'altre!

—Però, digues d'una vegada el què et passa!

—A mi, res, però a tu...

—A mi? I ara, noi, vols dir que no te'n falta un bull?

—No, Recasens, no; sé molt bé el que em dic.

—Doncs, explicat, redell, que em fas posar ne-guitós!

—Escolte'm i, sobre tot, tingues calma: saps en Castell, aquell que diu que és el nostre millor amic?

—Sí, i proves en té donades, el xicot. Nosaltres tres no ens havem negat mai un favor. Prou ho saps, tu.

—Ai, amic Recasens! En Castells és un cínic. Sàpigues que s'enten amb la teva dona.

—Això no és cert! — cridà amb fermesa en Regordosa.

—Et dic que sí. T'ho puc jurar!

—I com ho has sapigut, tu?

—Senzillament: ara acabo de sorprendrel's en el teu propi llit!

En Regordosa no va voler saber mai més res d'en Castells ni d'en Recasens. Mireu-vos que corre cada amic!...

Fly Candor

UN PIS PER LLOGAR

EN Vicentet i la Carmeta — trenta quatre anys entre tots dos — van carrer de Casp avall, agafats del braç i molt juntets. Parlen a flor de llavi. Els seus cossos no perden un moment el contacte, bó i caminant. Estan vermells com dues roselles, i la seva veu és càlida i tremolosa.

De sobte, en Vicentet diu a la Carmeta a cau d'orella:

—Mira, aquí hi ha un pis per llogar.

Ella abaixa els ulls. Es torna més vermella. Tremola un xic més, i no contesta.

En Vicentet l'empeny cap a l'escala i ja davant de la portera, diu com un homenet:

—Que es podria veure, aquest pis que hi ha per llogar?

La portera se'ls mira de cap a peus, col·loca els braços en ança damunt la cintura i respon sense immutar-se:

—Sí, senyor: són dos duros.

Noi de Manresa

EL SALVAMENT D'EN JOHN

AGEGUDA damunt de la platja, la Marguerideta, setze anys, plens d'engúnies i de neguits, contempla l'horitzó d'una manera vaga, indefinida...

Es cap al tard. La platja, en aquell indret, està deserta. La Marguerideta es revolca damunt l'arena com una serpeteta. Fa calor, molta calor... però ella en té més de la que fa...

De sobte, llença un crit d'esglai. Una onada ha escupit al seus peus un naufrag, que resta immòbil damunt l'arena.

Com que la Marguerideta és una xicota de molt bon cor, hi corre i l'arrossega platja enfora. De mica en mica, el naufrag va recobrant els sentits.

Es un mariner jove i ros. Té els ulls blaus.

La Marguerideta se'l mira llargament. Ell la remercia amb una mirada de gratitud.

Comença a fer-se fosc. El mariner diu unes paraules que ella no enten. Compren que és anglès, però no passa d'aquí.

Ell insisteix. Ella arronça les espatlles. Riuen de la seva incomprensió. Passa una hora i el mariner, ja recobrat del tot, comença a buscar les pessigolles a la seva salvadora. I les hi troba! Ja ho crec, que les hi troba!...

Surt la lluna. A casa de la Marguerideta estan

inquiets, en veure que és tard i la noia no torna, i el seu pare surt a buscar-la cap a la platja.

Dins d'una barca, veu unes siluetes que es belluguen. S'hi apropa creient que són pescadors i es queda com qui veu visions: la Marguerideta i en John estan aferrats l'un a l'altre i sospiren i llencen uns ois capaços d'enternir als peixos.

—Noia! Què fas, aquí? — pregunta rabiós el pare.

La Marguerida no sap què contestar.

—Oh... aquest jove és un naufrag... Jo no ho volia pas... però....

—Però, què? — pregunta el pare amb els ulls closos.

—Veuràs, ell és anglès, i com que jo no el sé, no sabia com dir-li que no es propassés!...

Sara Trusta

UNA BELLA COL·LECCIO

JA és ben veritat, que en aquest món, qui no té un sis, té un as, o si ho volen més clar, qui no té una mania, en té dues.

Don Josep Boc de Cabrit era un home feliç; feliç i independent, perquè sense llibertat no hi ha felicitat possible.

Ric i casat amb una doneta ardenta com un gresol, la seva llar era un veritable paradís.

Vivien solets en un xalet de Pedralbes, ran mateix de Sant Pere Màrtir, i el bó de don Josep es passava els dies i les nits entregat a les seves passions favorites: la Merceneta, la seva esposa, i les banyes. Don Josep era col·leccionista de banyes. En tenia de totes menes: de brau, de cerf, de rinoceró, de cargol (dissecades aquestes) i de tots els animals de la terra.

Quan ell ensenyava la col·lecció als seus amics, aquests quedaven veritablement meravellats. Sabien que en el món hi havien banyes, però no sabien que n'hi haguessin tantes i de tantes menes.

Un dia, don Josep Boc de Cabrit va rebre un andònim firmat. Firmat per "Un amic", naturalment.

En aquell andònim li comunicava l'amic que la Merceneta, la seva xamosa muller, li fregia amb... tothom. L'home va fer les averiguacions pertinents al cas i va poder comprovar que l'andònim era més cert que l'evangeli.

Don Josep no va dir res. Un sospir, una llàgrima i... resignació, molta resignació. Fet i fet, ell tenia cinquanta anys, i ella vint-i-tres. Hi han coses que no hi ha més remei que acceptar-les com a fatals.

El senyor Boc de Cabrit, des d'aquell dia, quan ensenyava la col·lecció de banyes als seus amics, com apoteosi final, obria una vitrina curiosament tapada amb cortinetes de seda i mostrant una testa de cera, reproducció fidel de la seva, coronada amb dues satàniques banyetes, explicava senzillament:

—Les meves, senyors, per servir-los!

Paquitu París

DOS BRINDIS

EL notari de Cantallops tenia dues passions. Les minyones i el bon vi. Les seves caves eren les de més nomenada de tota la rodalia i les seves minyones l'enveja de tota la joventut del poble.

Minyona que entrava al seu servei, als vuit dies, tururut, dotze hores i qui gemega ja ha rebut.

Però la darrera que havia llogat, la Caterina, era més revessa que una sardana de concurs i per més que el senyor notari s'insinuava, ella s'escoria com una anguila i no hi havia manera de fer-la passar per l'adressador.

El notari ho havia probat tot: augment de soldada, regals de mitges, lligacames i camises, llibertat per sortir quan volgués, però la xicota ho acceptava tot i no donava res.

Un cap al tard en què la minyona es creia que el senyor notari era al Cassino com de costum, la xicota volgué aprofitar-se de la seva absència per anar a fiblar un xic al celler.

Agafà el llum d'oli i fent el menys soroll possible, baixà cap a la cava, se n'anà de dret al bar-

rilet de vi més vell i, omplint-ne un got, l'alçà tota cofoia i digué, abans de beure:

—A la seva salut, senyor notari!

I una veu tota trémola li respongué des d'un recó:

—A la teva, Caterineta, a la teva!

La Caterina es quedà veient visions en adonar-se de què era el notari el qui brindava, i no precisament amb un got de vi, sinó amb una altra cosa a la destra, i des d'aquell dia convingueren un armistici i la minyona revessa es va tornar més suau que una gateta.

Fandango I

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Surt els dijous

30 cèntims

PAGEOL

CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones
Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis
Estrecheces — Cistitis

Una buena limpieza interna con
PAGEOL
cura todas las heridas del amor

—No se pas perquè t'hi encaparras. T'asseguro que si li compres un flasco d'"Erotyl", no tindràs que queixarte més.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: **Alt de Sant Pere, 30, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona**

DON Ramon del Valle Inclàn, aquell senyor que desconcerta més que una nota oficiosa, ha fundat un grup d'artistes i escriptors, sota la seva presidència.

El grup ostenta el títol d'"Ensayos de Teatro", i la companyia que s'ha format, ha estat batejada pel propi don Ramon amb el nom de "Compañía del Cántaro Roto".

A mi em sembla que aquest darrer nom no té res de nou, almenys pel que va referència a les actrius.

Puix si ho esbrinen a totes, des de fa bastant ratet, els hi han trencat a la font el seu xamós cantiret.

Al "Odeon", o sigui, al "Montecarlo", es va estrenar amb gran èxit "Este es mi hijo", de l'inquiet i popular periodista Eduard Sanjuan.

En Sanjuan és un bon xicot, excelent company, posseïdor d'un cor d'or i d'una ploma acuradíssima. Es dels que han arribat a ésser quelcom pels seus propis mèrits i després d'una lluita quines engúnies sols coneixem els que li professem, com un servidor, un afecte fraternal. Per aquesta raó, calculin el que aquest humil afarta pobres celebra l'afortunat debut que com a dramaturg ha tingut el batallador redactor de "El Diluvio".

Xòcala, Eduard, per molts anys, i a treballar sempre amb fe, que tu ets jove i entusiasta i escrius molt requetebé.

HA arribat a París la senyora Argentina, aquella ballarina que en els seus bons i ja llunyans temps estava tant bé. Diu que ha recorregut mig món i que a tots els escenaris de les grans capitals ha tingut èxits sorollosos.

Però, jo no me'n fio. Tot triomf que vingui de massa lluny, m'escama.

I si se'n volen convèncer, vegi'n lo de l'"Espanyol", que després de lo d'Amèrica, se'ns va tornant un mussol.

ooo

AL "Bosque" ha debutat la Blancaqueta Suárez que, tot i estant ja feta una jamona, encara es conserva molt xamosa i en disposició de fer aixecar els ànims a qualsevol.

I això que ja m'engrescava quan jo anava a l'Institut, i avui dia, per desgràcia, tinc més anys que un lloro mut.

ooo

LA colla d'en Santpere ha tornat a treure "La barraca de Nadal" de l'any passat. I, com que ja estava un xic deslluïda, l'ha repintat, posant-hi algunes coses noves.

De passada, han estrenat un vodevil en dos actes que es diu "Dues a l'hora". Són els seus autors, un senyor que es diu Antoni Pérez — aquest nom em sona! — i en Lluís Guinjoan.

"Dues a l'hora" és un plat bastant fort, que per Nadal als "corridos" que s'estimen no els hi vindrà pas gens mal.

ooo

DINTRE pocs dies, donarà, al Teatre Novetats, un curt cicle de funcions la xamosa actriu francesa Vera Sergine.

Com que Novetats és un dels teatres predilectes de les querides dels senyors Esteves, no hi ha pas cap dubte que l'haver posat "L'école des cocottes" en el programa haurà constituït un èxit remarcable de la direcció artística, que els "corridos" han d'agrair.

Puix a les nostres galants no els hi vindrà malament de "L'école des cocottes" treure algun ensenyament.

ooo

Al "Eden", amb motiu de les passades festes, van fer la festa de l'arbre de Noel. Les nenes i els "corridos", hi van trobar regals de tota mena i d'indiscutible utilitat.

A l'arbre, amb profusió, hi era aquell dolç fruit prohibit, que tantes pessetes costa a l'inofensiu cabrit.

ooo

Acân "Maxim's", que ara dirigeix un senyor italià molt simpàtic, hi treballa el suro la Juanita Ortega, una andalussa de molts bons portaments, que junt amb dues germanes seves, de quin nom no ens recordem, però quinés xamoses i respectives carones conservem en la nostra memòria més fidel que un goç de Terranova, va actuar amb gran èxit al "Folies Bergère" fa una colla d'anys, en aquells temps feliços en què l'Alvaro Retana no havia infectat el seu escenari.

Ara, la Juanita, que llavors era una nena de bibelot, s'ha fet més gran, més dona i més bonica, per lo qual té més admiradors que clients els magatzems de "El Siglo".

Amb uns quants números com aquest, aviat al "Maxim's" no s'hi cabrà.

A l'empresa desitjem que tingui un èxit molt gran i que els calers a patades pugui anar embutxacant.

DIUEN de Madrid que un senyor que es deia Antoni Candelas es va posar a fer d'empresari i va quedar-ho tot a deure, inclús unes consumacions que ell i els artistes havien fet al cafè "Mineral", de la Vila i Tall.

En aquest món hi han persones de cognom predestinat, puix el senyor Antoni Candelas com en Lluís ha resultat.

ooo

AL "Teatre Talia", la companyia Rivera-De Rosas, ha estrenat "El cinturón de castidad", vodevil que ja coneixíem, per haver sigut representat a l'"Espanyol" sota un altre títol.

"El cinturó" va tenir un èxit espaterrant, i tots sortiren contents i disposats a tornar.

L'Afarta Pobres

A V I A T

**ALMANAC
DE LA
TUIES**

EL MILLOR DE LLOFRIU
I DE TOTES LES
NACIONS DEL VOLTANT

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 3221 - A.

Mont d'Or Meublé

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4668 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Tèlèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SABEU QUE ES UN BETTER?

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic
Un sobre BETTER val 50 còntims i una capsa d'alumini contenint tres BETTER val 2 pessetes
De venda: Farmàcia: Unió, 5 (Oberta tota la nit)

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
Barcelona

EPI... EPI...
No ho dubteu ni un moment:
Per bones gomes higieniques
Per bons lavatges higienics;
Per bons polvors de matar cabres:... LA MUNDIAL.
ESPALTER, 6

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la LOTION LADIL

que la trobareu per DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Rambla de las Flores, 14

¡No más inyecciones!! ¡No más molestias!!

Enfermos de SIFILIS crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarrías, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.

— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

Demaneu cada dijous al vostre quiosc:

AVENTURAS GALANTES DE JACOBO CASANOVA

Esplèndida il·lustració — 30 cèntims

Granada

BAR NOCTURNO

Resopones económicos — Vinos y licores de todas marcas - Precios limitados
S. OLEGARIO, 27

Demaneu cada dimecres

La Novela Frívola

—No em negaràs que la vida de balneari és ben avorrida.
—Que no t'has fet amiga de cap pagès, tu?